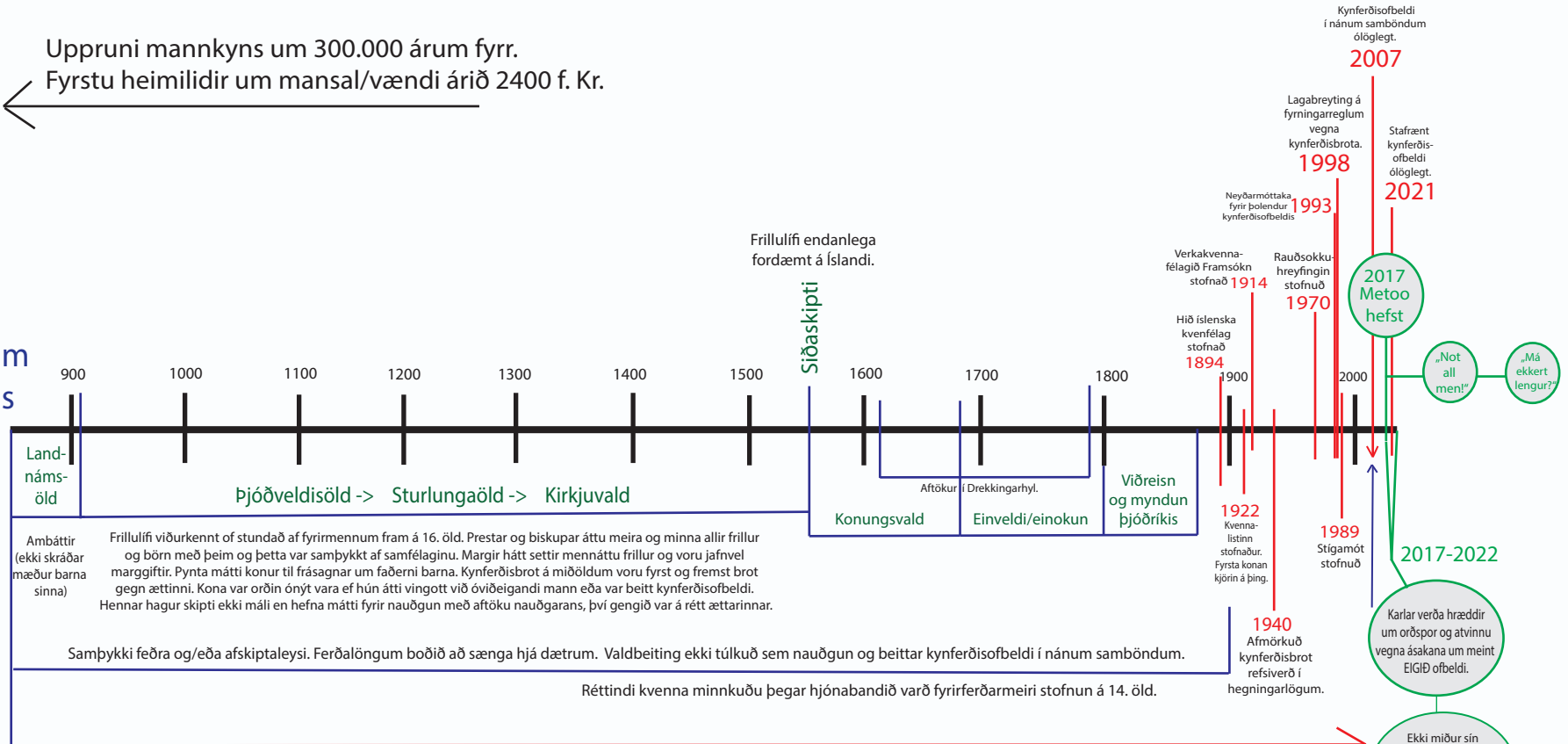

Uppruni mannkyns um 300.000 árum fyrr.
Fyrstu heimildir um mansal/vændi árið 2400 f. Kr.

Landnám Íslands

Frá upphafi og enn í dag:

Konur lifa í stöðugum ótta um afkomu, öryggi, umtal, ofbeldi, tilkall, heilsu og líf sitt. Öryrkjar, atvinnulausar, flúnar eða hafa látið lífið eftir ofbeldi. Útilokunarmenning; sniðgengnar, þaggaðar, rengdar, niðurlægðar, vitsmunir þeirra dregnir í efa, sagðar frekar, geðveikar og stjórnist af tilfinningum. Tálkvendi og hjónadjöflar, dæmdar af uppruna, útliti, rödd, fasi, sagt að þegja og brosa og dælt í þær hrútskýringum. Ímyndir kyntákn sem söluvörur. Tilkall gert til líkama þeirra, strokið, klipið, gripið um, þrýst að sér, troðið í sleik, byrjað, nauðgað og jafnvel hópnauðgað. Vinum veittur aðgangur að þeim. Í lærdú „survival mode“ hafa kynslóðir kvenna fundið upp leiðir til að vara sig, verja sig og reyna að koma í veg fyrir kynferðisofbeldi. Samt verður þriðjungur þeirra fyrir því og oft af hálfu einhvers/rra sem þær treysta og eru þeim nánir; ættingjar, vinir, vinnufélagar. Þær jafnvel elska þá og virða.

Tölræði í frávísunum kæra og sýknudómum fyrir kynferðisbrot endurspeglar gerendavænt réttarkerfi. Sönnunarbyrði þolenda er erfið og þung, þrátt fyrir annað og meira en orð á móti orði.

Karlar fá mikla samúð, varnir og stuðning: „Útilokunarmenning, dómstóll götunnar, hjónadjöflar, druslur og ógafeminismi“. Meiðyrðakærum og miskabótum beitt til að þagga og hræða.

Meiri áhyggjur af orðspori, atvinnu, lífi og heilsu meintra ofbeldismanna en þolenda kynferðisofbeldis.